

Sygn. akt III Ca 1609/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Hupa-Dębska

Protokolant Wioletta Matysiok

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko J. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt I C 451/14

**oddala apelację.**

SSO Magdalena Hupa-Dębska

## UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej J. P. kwoty 1.581,49 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz z kosztami procesu. Wskazała, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 lipca 2011 r., nabyła od Wyższej Szkoły Społeczno (...)

w W. wierzytelność względem pozwanej, wynikającą z umowy o świadczenie usług edukacyjnych. Na dochodzoną kwotę składają się nieuiszczone czesne za marzec, kwiecień i maj 2005 r. po 250 zł oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 831,49 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia

14 kwietnia 2014 r. uwzględniono powództwo w całości.

Od powyższego orzeczenia pozwana wniosła sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości

i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Zarzuciła, że powódka nie udowodniła, iż pozwana nie uiściła czesnego za okres wskazany w pozwie oraz że została skreślona z listy studentów na skutek zalegania z zapłatą czesnego. Nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Raciborzu oddalił powództwo.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że pozwana była studentem Wyższej Szkoły Społeczno- (...) w W.. Zgodnie z umową, jaką pozwana zawarła z uczelnią

w dniu 21 czerwca 2004 r., student miał ponosić jednorazowo opłatę wpisową w wysokości 400 zł oraz czesne płatne w 10 miesięcznych ratach za każdy rok studiów, przy czym na pierwszym roku studiów czesne wynosiło 250 zł miesięcznie i płatne było do 20 dnia każdego miesiąca, począwszy od września. Jednocześnie umowa przewidywała, że w przypadku zalegania z opłatą czesnego szkole przysługiwało prawo naliczania odsetek. Pozwana nie opłaciła czesnego za okres od marca do maja 2005 r., w związku z czym decyzją z dnia 6 czerwca 2005 r. została skreślona z listy studentów. Pomimo wezwania pozwana nie uiszczyła powyższej należności i umową przelewu wierzytelności z dnia 25 lipca 2011 r. Wyższa Szkoła Społeczno- (...) w W. zbyła wierzytelność względem pozwanej z powyższego tytułu na rzecz powódki.

Powyższe ustalenia doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że roszczenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie. Stwierdził, że stosunek prawny łączący uczelnię ze studentem w oparciu o umowę o świadczenie usług edukacyjnych najbardziej jest zbliżony do umowy

o świadczenie usług i powinny mieć do niego, na podstawie art. 750 k.c., zastosowanie przepisy

o zleceniu. Z tych względów za zasadny uznał zarzut przedawnienia roszczenia na podstawie art. 751 pkt 2 k.c. zgodnie z którym z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone.

Uznając, że skoro pozwana miała uiszczyć należność na rzecz poprzednika prawnego powódki

w terminach do 20 marca 2005 r., do 20 kwietnia 2005 r. oraz do 20 maja 2005 r., roszczenia

o ich zapłatę uległy przedawnieniu odpowiednio w marcu, kwietniu i maju 2007 r., zatem w chwili wniesienia pozwu były przedawnione. Z tych względów, w świetle art. 117 k.c. w związku

z art. 120 § 1 k.c., pozwana mogła skutecznie skorzystać z zarzutu przedawnienia i pozew podlegał oddaleniu.

Apelację od tego orzeczenia wywiodła powódka, zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a to: art. 750 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że umowa o świadczenie usług edukacyjnych przez uczelnię wyższą stanowi umowę nienazwaną przez co do tego stosunku prawnego należy stosować przepisy o zleceniu, podczas gdy w ramach reżimu szkolnictwa wyższego wykształcił się nowy typ umowy nazwanej i do stosunku prawnego pomiędzy uczelnią wyższą, a studentem stosuje się przepisy ustawy o szkolnictwie wyższym

z 1990 r., nie zaś przepisy o zleceniu; art. 751 pkt 2 k.c. w związku z § 10 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej, poprzez ich błędną rozszerzającą, wykładnię wyrażającą się w: a) zakwalifikowaniu roszczeń powódki jako roszczeń z tytułu nauki, podczas gdy są to roszczenia z tytułu kształcenia studentów, o których stanowi ustawa prawo o szkolnictwie, natomiast dyrektywy wykładni językowej i zasad techniki prawodawczej nakazują przyjmować, iż „do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami”, przez co Sąd dokonał wykładni rozszerzającej przepisu art. 751 pkt 2 k.c.;

b) przyjęciu, iż pojęcie „nauka” funkcjonujące na gruncie ustawy o szkolnictwie wyższym z 1990 r. i innych ustaw reżimu prawnego szkolnictwa wyższego jest tożsamym z ogólnym (i ogólnikowym) pojęciem „nauka” użytym w przepisie art. 751 pkt 2 k.c., podczas gdy ustawodawca zarówno

w ustawie z 1990 r., jak i w innych aktach prawnych reżimu szkolnictwa wyższego zdefiniował swoiste i autonomiczne pojęcie „nauka” (choćby w słowniczku pojęć ustawowych z art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy z 1990 r.), a więc nadał temu pojęciu znaczenie szczególne w stosunku do ogólnego sformułowania zawartego w art. 751 pkt 2 k.c.

W oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 1.581,49 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanej

na rzecz powódki kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a nadto zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotnej stawki minimalnej, z uwagi na znaczny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Ewentualnie wniosła o zawieszenie postępowania na podstawie

art. 166 pkt 1 kpc, w związku z zapytaniami prawnymi, jakie przedstawione zostały Sądowi Najwyższemu w przedmiocie terminu przedawnienia roszczenia z tytułu czesnego.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

W dniu 1 października 2014 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014r., poz. 1198). Na skutek tej nowelizacji do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 27 lipca 2005 r. wprowadzony został między innymi przepis art. 160a, który znacznie szerzej reguluje kwestie umów dotyczących warunków odpłatności za studia zawieranych między uczelnią a studentem. Zgodnie z ust. 7 wskazanego przepisu, roszczenia wynikające z takiej umowy przedawniają się

z upływem lat trzech. Ustawodawca wprowadził także przepisy intertemporalne. Zgodnie z treścią art. 32 wskazanej wyżej ustawy nowelizującej, do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 160a ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Zawarta przez strony umowa stanowi, iż „czesne jest opłatą za świadczoną przez szkołę usługę, polegającą na umożliwieniu studentowi: wysłuchania przewidzianej programem ilości wykładów, udziału w ćwiczeniach, seminariach, lektoratach oraz uczestniczenia w egzaminach, zaliczeniach i innych formach kontrolnych przewidzianych programem studiów”. Niewątpliwie zatem stanowiła umowę

„w sprawie warunków odpłatności za studia”, o jakiej stanowi art. 32 wskazanej ustawy nowelizującej, toteż znajdzie on zastosowanie w niniejszej sprawie. Powyższe przenosi się na uznanie, iż termin przedawnienia roszczeń strony powodowej wynosi 3 lata i upłynął w 2008 r.,

a zatem przed datą wniesienia powództwa, co nastąpiło 7 marca 2014 r.

Niezależnie od powyższego wskazać wypada na zapis umowy stron stanowiący, iż „sprawy nieuregulowane w niniejszym kontrakcie będą rozstrzygane zgodnie z Kodeksem Cywilnym”. Zatem poprzekownik prawny powódki, który wszak był autorem wzorca umowy zawieranej ze studentami, dla jej interpretacji każe stosować przepisy ustawy kodeks cywilny i operuje określeniem „świadczoną przez szkołę usługę”, co pozwala kontrahentowi tej umowy sądzić, że do kwestii w umowie nie uregulowanych zastosowanie znajdzie przepis art. 751 pkt 2 k.c.

Z powyższych względów, bez konieczności odniesienia się do zarzutów merytorycznych strony powodowej stwierdzić należy, że rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe

i odpowiada prawu.

***Dlatego na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalono jako bezzasadną.***

SSO Magdalena Hupa-Dębska